

Budapestre vonatkozó ujságcikkek
Budapest népének búcsúja

Szer:

Cím:

a nagy Sztálintól

Gyásznagygyűlés a Sztálin-téren

Forrás:

Esti Új.

1953. III. 10.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Idő:

1953

Személy:

Helyszám:

1385 — All. Károlyi-utca, Vig-utca 6.

Mint végtelen tengerből a gránitsziget, úgy emelkedett Sztálin elvtárs jól ismert, drága alakjának bronzból formált mása a sokszázeres tömeg fölé. A kibontott vörös és fekete zászlókat lobogtatta, a gyászzene akkordjait messzire vitte magával a márciusi szél...

Százerek vonultak fel hőmpölygő áradatban tegnap a térre, amely az Ő nevét viseli, a szoborhoz, amely feledhetetlen alakját önti bronzba, örökké hirdetve népünk hálóját és szeretetét, zengve a legnagyobb férfiú dicsőségét.

Aztán megkezdődött a gyásznappély. Gerő elvtárs beszélt és százezresen mondta gondolatban vele együtt a téren minden gyászoló: „Eljöttünk valamennyien, hogy meghajtsuk vörös- és nemzetiszínű lobogóinkat az új, igazi magyar függetlenség atyjának, nemzeti újjászületésünk legfőbb istápolójának, szocializmust építő népi demokráciánk legönzellebb segítőjének, forrón szeretett vezérünknek és tanítónknak, népünk legjobb barátjának szent emléke előtt!”

Es levett kalappal, megrendülten hallgatott a tömeg. Meghajoltak a fejek a vezér előtt, akinél senki nem tett többet a népek szabadságáért és függetlenségéért, az egyetemes emberi haladásért, a békéért.

Pártunk szólott hozzánk. A párt, amelyet Ő nevelt, amelyet Ő tanított, amelyet az Ő szent zászlaja vezet. Pártunk szólott. Figyelmeztetett mindannyiunkat: csak akkor leszünk méltók a nagy Sztálin emlékéhez, ha még hűvebben, ha még következetesebben valósítjuk meg tanításait.

Esküt tettünk tegnap ott a téren, szívünkéből fakadó, erős fogadalmat. Muszka Imre, a Kossuth-díjas munkás formálta sza-

vakba közös akaratomkat, a mi nevünkben, helyettünk is beszélt Vajjon mondhattunk volna mást, szebbet és nagyobbat, méltóbbat a drága halotthoz, mint azt, hogy győzelemre visszük hazánkban az Ő ügyét, a szocializmus ügyét, amelyért élt, amelyért harcolt hosszú, nehéz évtizedeken át! Tehettünk volna-e méltóbb, ékesebb koszorút szobrának lábai elé, mint amit szívünk-ből jövő fogadalom virágaiból fontunk meg ott?

Muszka Imre megesküdött. És gondolatban vele mondta az esküszót sokszázerenyi ember, munkás és mérnök, nő és fiatal egyaránt.

Sztálinunknak esküdünk tegnap. S ma legyen már tetteinké a szó, beszéljenek helyettünk cselekedeteink. Eskünk hősi tettek-re kötelez. Formáljuk acélba és betonba, gépbe, fémbe, szöveibe, ringó búzatáblákba mindazt, amit ott a téren megfogadtunk!

Felszabadulásunk évfordulójára készülünk. A napra, amelyben az Ő dicsőségének fénye ragyog, a napra, amelyet Neki köszönhetünk. Üzemeink ezreiben sztálini őrségre, felszabadulási hétre indulnak munkások, műszaki vezetők egyaránt. Arra készülődnek, hogy olyan teljesítmények szülessenek, mint eddig még soha.

Tegyük méltóvá a felszabadulási hetet Sztálin elvtárhoz, akinél többet senki nem tett e nép szabadságáért. Lobogtassa a felszabadulási hét minden eredménye fenn a zászlót, amelyen Sztálinunk neve ragyog. Sztálinunké, akinél nagyobb férfiú nem élt korunkban, akinek szavára megmozdultak a hegyek és visszafelé fordultak a folyók, aki dús életet teremtett a sivatag helyén, akinek szavára kétmilliárd ember figyelt, s aki ma kétmilliárd szívben él tovább, örökre, amíg ember lesz a földtekén.